

19. dubna 2020

neděle Quasimodogeniti (Jako narozené děti. 1 Pt 2,2)

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. (2 Kor 13,13)

Introit: Veleben buď Bůh a Otec našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista se narodit k živé naději. (1 Petrova 1,3) - heslo pro dnešní neděli

Píseň: EZ 440 *Ozvi se, Pane můj*

Modlitba:

Pane náš, Bože, ozvi se.

Proměňuj nás, naše duše. Soustřeď nás. Na svůj hlas. Dávej nám rozpoznat to důležité. Valí se nás spousta názorů, otázek, čísel, prognóz. Nejistota je větší než jsme byli zvyklí. Uvědomujeme si, jak nemáme věci pod kontrolou, a nemáme ten pocit rádi. Ozvi se, prosíme.

Jsm rádi, že můžeme věřit. Že můžeme naději hledat ještě jinde než ve zprávách z rádia a v projevech v televizi. Ozvi se nám, pomoz nám rozumět tvému hlasu. Prosíme o citlivost.

Pane Bože, mnozí máme teď víc času zabývat se sebou. Naše vnější možnosti jsou omezené, radius pohybu zúžený, víc jsme sami se sebou. Nejen doma, v bytě, ale i ve svých myšlenkách a vzpomínkách. Není to vždycky snadné, ale děkujeme za to. Ty víš, co někdy vyplouvá na povrch, čeho litujeme, za co se stydíme, co nás trápí a bolí. Myslíme na to.... Prosíme, odpusť.

Prosíme, pomoz nám hledat cesty, jak něco změnit, napravit, jak se usmířit, odpustit, hledat k sobě cesty.

Ozvi se nám. I skrze dnešní bohoslužby. Amen.

Čtení: Žalm 126

Budeme zpívat píseň Daniel.

Je to oblíbená píseň dětí z biblické hodiny. Je v ní dost jmen – právě více dětí tam najde to své jméno. A je o tom, koho všeho Pán Bůh zachraňuje. A - když už byl Ježíš z hrobu zachráněn – proč ne i kdokoli z nás?

Píseň: Svítá 266 *Daniel*

Text: Lk 24,13-32 (Cesta do Emaus)

Kázání:

Dva poutníci. Jdou spolu. Sklesle. Do Emauz je to z Jeruzaléma 11,5 km. Tři hodiny cesty. Únavné, protože smutné. Naděje zůstala za nimi. Čeká je zase to všední, namáhavé, zaprášené. Vráti se k tomu, co dělali dřív.

Aspoň, že jsou dva. Je dobře, když člověk v tom těžkém není sám. Doprovázíme se navzájem. Pro někoho je dnešní doba karantény těžká právě samotou. Zkoušíme se doprovázet na dálku. Jde to těžko.

Jdou spolu a rozmlouvají. Mysleli si, že něco bude jinak, doufali, že... V co vlastně doufali?

Na to se jich ptá ten třetí, co se k nim na cestě přidal.

My jako čtenáři víme, že se s nimi do řeči dal Ježíš.

O čem spolu rozmlouváte? Co se stalo, ptá se jich.

(Co se stalo – ptá se Ježíš nás – zkuste to pojmenovat, formulovat, vyslovit, vyznat.)

Copak on to neví? Neví, že všechny naděje skončily na kříži? Ježíše vnímali ti dva jako *proroka mocného slovem i skutkem před Bohem i před lidmi* (24,19). Ale - skončilo to smrtí, popravili ho. *A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.*

My jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.

Takto formulují svou naději.

Když s nimi Ježíš byl, bylo to jako předehra nebo úvod k vykoupení. Záblesky, ochutnávky. Uzdravení, potěšení, nasycení. Návštěva u Zachea. Vzkříšení Jairovy dcery. Utišení bouře. Naděje pro marnotratného syna...

My jsme doufali, že to bude pokračovat, že toho bude přibývat, že se opravdu změní svět.

My jsme doufali, že s ním, s Ježíšem přijde svoboda, lepší svět, ráj.

(Jak bychom sami popsali, co je pro nás křesťanská naděje? Jak víra mění naši perspektivu?

V co doufáme?)

Ale - ukřižovali ho. A jeho tělo zmizelo. Ano, ženy, které přišly ke hrobu, našly ho prázdný, říkaly, že měly vidění andělů, kteří říkali... Ale to už je z třetí ruky, co ti tu povídáme. Anděl – ženy – my. Za to bychom ruku do ohně nedali. Sami tu zkušenost ani víru nemáme.

(Předat víru se nedá. Dá se vyprávět, svědčit, pozvat. Můžeme se modlit a prosit, aby ten druhý, kterému o své víře vyprávíme, k ní našel cestu také. Ale sami víru druhého člověka nezpůsobíme.)

My čtenáři víme, že ten člověk, kterému to říkají, je sám Ježíš.

Ježíš je dobrý průvodce. Dlouho naslouchá. Dává čas. Chce slyšet, poznat, jak se cítíme, co prožíváme, z čeho máme radost, co nás bolí. Poslouchá a (zatím) mlčí. (I naše modlitby poslouchá.)

Připomíná mi to Jobovy přátele. Když se dověděli, jak na tom Job je, co všechno zlého ho potkalo, přijdou za ním a v tichu s ním stráví čas smutku a bolesti. Sedm dní a sedm nocí s ním seděli a nepromluvili. To je docela dlouho. Doprovázení není minutová záležitost.

Ježíš také ty dva nechá chvíli mluvit. Co pak odpoví? Trochu bychom čekali, že jim rovnou řekne: podívejte, vždyť jsem to já. Fakt jsem vstal z mrtvých. Čekali bychom, že jim rovnou otevře oči. Rychlým pohybem, gestem. Rychle vrátí naději. Rychle z nich budou věřící.

Ale on začne vyprávět. (Jako křesťané hodně vyprávíme. Možná si někdo taky říká, proč nejdeme rovnou „k věci“. Svatba by stačila bez kázání. Uzdravení by se dalo nejlépe poslat smskou... V nedělní škole bychom si rovnou mohli zahrát hru a jíst sušenky... Proč zdržovat příběhem, čtením Bible? Není nějaká rychlá, instantní zvěst? Nenabízí církev nějaký „balíček služeb“ „tři v jednom“...)

Ježíš vede poutníky k rozpomínání na proroky. Vždyť mluvili o utrpení. Slova o utrpení, těžkostech, úzké cestě, potřebě trpělivosti rádi vytěšňujeme. Když Ježíš mluvil o tom, že ho čeká utrpení a smrt, Petr si ho vzal stranou a rozmlouval mu to.

Pak Ježíš vypráví od Mojžíše. Pěkně po pořádku. Nemůžeme postavit dům bez základů. Dům křesťanské víry stojí na starozákonních, židovských základech.

Ježíš zdržuje. Je to dlouhá biblická hodina. Možná by nás zajímalo, co přesně jim vypráví? Které příběhy jsou ty hlavní? Chtěli bychom znát těch Ježíšových „top ten“. Nechce se nám to číst celé (tu Bibli). Za ty tři hodiny cesty přece nemohl převyprávět vše.

Četli jsme 126. žalm. Je to poutní píseň, zpívala se, když lidé směřovali k jeruzalémskému chrámu. V tomto žalmu zpívali o tom, jak Hospodin změnil úděl svého lidu. Vyprávění příběhů a připomínání toho, jak nám kdy Pán Bůh pomohl, je důležité, dává naději. Být sycen příběhy o Pánu Bohu je dobré. Svým vyprávěním to Ježíš poutníkům připomíná.

Jsou na kraji vesnice Emauzy. Sklání se k večeru.

Zůstaň s námi, vždyť se stmívá. Zůstaň.

Zůstal. Je to nadějně i pro nás: Ježíš vyslyšel prosbu, aby zůstal. Myslím, že nejsem sama, kdo má rád píseň: Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá... Zpíváme, prosíme, aby s námi Ježíš byl. Ještě více o to prosíme, když se blíží večer, tma, noc. Když jsme sami, když máme strach.

Ježíš vešel a zůstal.

Když se usadili k jídlu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim... Večere Páně to byla.

Jak Bible popisuje to, co se děje s těmi dvěma poutníky?

Líbí se mi jak jsou v kraličtině popisovány jejich oči:

Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali. (Luk 24:16 BKR) – když se k nim Ježíš na cestě přidal.

I otevřeny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak zmizel od očí jejich. (Luk 24:31 BKR) – při společném jídle.

Ty jejich oči něco drží a potom jsou zase něčím (někým) otevřeny. Něco způsobuje, ovlivňuje, jak naše oči vnímají realitu. (Zase jsme u očí a vidění: minule to byly ženy u prázdného hrobu, které v něm nic neviděly.) - O to vidění – ve víře zvláště jde i nejde.

Vtom ho poznali a vtom ho už neviděli.

O Vánocích jsme četli ze druhé kapitoly Lk o Simeonovi. Starý muž, který toužil vidět spasení, se setkal s narozeným Ježíšem. Drží ho v náručí a říká: „*Nyní propouštíš svého služebníka. Mé oči viděly spasení.*“

Lukáš popisuje Simeona a pak tyto dva poutníky do Emaus jako lidi, kteří něco uviděli „očima spásy, očima víry“. Uviděli něco obyčejného, ale jinak. Toto vidění je proměnilo.

Zároveň to ale nebylo vidění „zčista-jasna“.

I to se někdy stává – jsou lidé, kteří přesně vědí, co je v životě zastavilo, obrátilo, ten „blesk z čistého nebe“, ale tito muži byli na „setkání s Pánem Bohem“ nějak připraveni. Simeon dlouho mesiáše očekával. A pak, předpokládám, stejně byl překvapený, že mesiáš má podobu narozeného dítěte a drží ho v náručí docela prostí rodiče.

Dva poutníci do Emaus hodně o Ježíšovi věděli, něco s ním zažili, jsou toho stále plní. Mluví o něm, ale v minulém čase. Jejich oči, jejich srdce „je držáno“, jiskra víry ještě nepřeskočila.

Nejsem vůbec zdatný řečtinář. Ale musím vám říct o jednom řeckém slově, které mě v dnešním příběhu zaujalo. Když Lukáš popisuje, co ti dva muži dělají ještě než se s nimi Ježíš setká, čteme zde: *A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. (24,16)* Řecké slovo použité pro jejich „řeč“, je „en tó homilein“. Ta jejich řeč je homílie. To je slovo, které my používáme pro „kázání“. Našemu kostelnímu kázání se řecky říká (a někdy se to slovo používá i v češtině) homílie. Proč o tom mluvím? Ta jejich homílie, řeč, kázání, bylo smutné, skleslé. Bez naděje. Protože si povídají o mrtvém Ježíši. Až když se k nim dvěma a jejich homílii, a (doufáme, prosíme) k nám a našim řečem, kázáním, homíliím, přidá živý Ježíš, může to přinést naději, radost. Může to být ta jiskra, která zapálí víru. Resp. srdce – oni pak říkají, jak se jim rozhořelo srdce. O jiskru víry prosíme.

Pane Bože, v současné době se učíme trpělivosti. Zvykáme si na omezení. Nejsme pány své situace. Jako jednotlivci i jako moderní globalizovaná společnost.

Ti dva, kteří šli do Emaus, taky zažili, jak se jejich plány a očekávání lepší budoucnosti nesplnily. Doufali, že něco nějak bude, a ono to bylo jinak. Jsme rádi, Pane, že můžeme číst, jak ses k nim přidal na cestě a pomalu jim otevíral oči a prohříval srdce.

Prosíme, otevírej nám oči pro radost, rozehřívej srdce zkřehlé strachem a únavou.

Zůstaň s námi, když se stmívá, prosíme. Amen.

Píseň: 622 *Zůstaň s námi*

Ohlášky

co bude v týdnu: konfirmandi ve čtvrtek v 17 hodin, biblická hodina v 19 hodin (upřesníme, na jaké internetové adrese)

sbírka: na potřeby sboru – buď přes QR kód nebo přímo na účet sboru – číslo účtu je na webových stránkách; můžete vybrat na jaký účel, VS

další informace: www.evangelik.cz

Píseň: Svítá 1 - *A pak jsi šel*

Přímluvná modlitba:

Přimlouváme se:

za nemocné,

za ty, kdo pečují

za lidi se slabou imunitou, kteří se bojí

za lidi s nemocnou duší

za lidi, kteří nemůžou udělat, co by bylo důležité, a je jim z toho smutno

prosíme, ať z nás strach a pravidla odstupu neudělají bezcitné lidi

Zůstaň, když se stmívá

za rodiny, kde jsou napjaté vztahy
za děti a mládež, kterým chybí kamarádi
Zůstaň, když se stmívá

za osamělé
za bezdomovce, uprchlíky
za ty, komu docházejí peníze,
kdo se bojí budoucnosti
za vězně a ty, kdo ve vězeních pracují
Zůstaň, když se stmívá

za mocné, odpovědné
dávej jim moudrost, odvahu
Zůstaň, když se stmívá

Prosíme, Pane Bože, ať jsme normální. Ať se i přes roušku dokážeme na lidi na ulici nebo v domě
usmát, pozdravit. Ať karanténa neuzavírá naše srdce.

V tichu myslíme na...

Otče náš

Poslání: Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. (Ž 37,4)

Požehnání:

Ať Bůh žehná Tvým rukám,
aby byly opatrné,
aby dokázaly držet a přesto se nestaly pouty,
aby uměly rozdávat bez počítání,
aby v nich bydlela síla těšit a pozvedat.

Ať Bůh žehná Tvým očím,
aby vnímaly člověka v nouzi,
aby viděly i to co je neviditelné,
aby dokázaly zahlédnout smysl věcí kolem,
aby se druzí pod jejich pohledem cítili dobře.

Ať Bůh žehná Tvým uším,
aby byly uzavřené pro balast a kecy a lži,
aby nepřeslechly pravdu, byť nepříjemnou,
aby i v hluku slyšely hlas jemný a tichý,
aby byly otevřené pro Boží hlas.

Ať Bůh žehná Tvým ústům,
aby z nich nevycházelo nic co zraní a ničí,
aby mluvila léčivá slova,
aby zachovala co je důvěrné,
aby svědčila o Bohu.

Ať Bůh žehná Tvému dechu – srdci a duši,
aby darovaly teplo,
aby byly plné slitování a odpuštění,
aby dokázaly sdílet smutek i radost,
aby byly příbytkem Božího ducha.

Píseň: EZ 200 *V tvé síle, Pane Bože můj*